

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

Esas Sayısı : 2025/252

Karar Sayısı : 2026/71

Karar Tarihi : 26/3/2026

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN: Kayseri 2. İdare Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU: 3/7/2005 tarihli ve 5395 sayılı Çocuk Koruma Kanunu'nun 33. maddesinin (3) numaralı fıkrasına 7/11/2024 tarihli ve 7531 sayılı Kanun'un 19. maddesiyle eklenen ikinci cümlelerin Anayasa'nın 10., 18. ve 55. maddelerine aykırılığı ileri sürülerek iptaline karar verilmesi talebidir.

OLAY: Sosyal çalışma görevi karşılığında ücret ödenmesi talebiyle yapılan başvurunun reddi üzerine açılan davada itiraz konusu kuralın Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varan Mahkeme, iptali için başvurmuştur.

I. İPTALİ İSTENEN KANUN HÜKMÜ

Kanun'un itiraz konusu kuralın da yer aldığı 33. maddesi şöyledir:

“Sosyal çalışma görevlileri

Madde 33- (1) (Değişik cümle:17/10/2019-7188/35 md.) Adalet Bakanlığınca en az lisans öğrenimi görmüş olanlar arasından yeterli sayıda sosyal çalışma görevlisi mahkemelere görevlendirilmek üzere adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlüğüne atanır. Atamada; çocuk ve aile sorunları ile çocuk hukuku ve çocuk suçluluğunun önlenmesi alanlarında lisansüstü eğitim yapmış olanlar tercih edilir.

(2) (Değişik:7/11/2024-7531/19 md.) Bu Kanun kapsamındaki tedbirleri uygulayan sosyal çalışma görevlileri ile adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlüğü bünyesinde görev yapmakta olup da mahkemelere görevlendirilen sosyal çalışma görevlilerine almakta oldukları aylıklarının (ek gösterge dahil) brüt tutarının yüzde ellisi oranında ödeme yapılır. Bu ödeme aynı veya benzer ünvanlı memur kadrosunda çalışan, hizmet yılı ve öğrenim durumu aynı olan emsali personel esas alınmak suretiyle bu kapsamda görev yapan sözleşmeli personele de yapılır. Bu ödeme, söz konusu personelin kadro veya pozisyonunun bulunduğu kurum tarafından yapılır.

*(3) Birinci fıkra kapsamındaki sosyal çalışma görevlilerinin bulunmaması, görevin bunlar tarafından yapılmasında fiili veya hukuki bir engel bulunması ya da başka bir uzmanlık dalına ihtiyaç duyulması gibi durumlarda, diğer kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanlar ile serbest meslek icra eden birinci fıkrada öngörülen nitelikleri haiz kimseler de sosyal çalışma görevlisi olarak görevlendirilebilirler. (Ek cümle:7/11/2024-7531/19 md.) **Bu şekilde görevlendirilenlere ayrıca ikinci fıkra kapsamında ödeme yapılmaz.***

(4) Hakkında sosyal inceleme yapılacak çocuğun, incelemeye tâbi tutulacak çevresi mahkemenin yetki alanı dışında ise, davayı gören mahkemenin talimatına bağlı olarak çocuğun bulunduğu yerdeki mahkemece inceleme yaptırılır. Büyükşehir belediye sınırları içinde kalan yerlerde bu inceleme, davayı gören mahkemeye bağlı olarak çalışan sosyal çalışma görevlilerince yapılabilir.”

II. İLK İNCELEME

1. Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü hükümleri uyarınca Kadir ÖZKAYA, Hasan Tahsin GÖKCAN, Basri BAĞCI, Engin YILDIRIM, Rıdvan GÜLEÇ, Recai AKYEL, Yıldız SEFERİNOĞLU, Selahaddin MENTEŞ, İrfan FIDAN, Kenan YAŞAR, Muhterem İNCE, Yılmaz AKÇİL, Ömer ÇINAR ve Metin KIRATLI'nın katılımlarıyla 11/12/2025 tarihinde yapılan ilk inceleme toplantısında dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine OYBİRLİĞİYLE karar verilmiştir.

III. ESASIN İNCELENMESİ

2. Başvuru kararı ve ekleri, Raportör Oğuz ÇAKAR tarafından hazırlanan işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu kanun hükmü, dayanan Anayasa kuralları ve bunların gerekçeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

A. Anlam ve Kapsam

3. 5395 sayılı Kanun'un 1. maddesinde anılan Kanun'un amacının korunma ihtiyacı olan veya suça sürüklenen çocukların korunmasına, haklarının ve esenliklerinin güvence altına alınmasına ilişkin usul ve esasları düzenlemek olduğu belirtilmiş; 3. maddesinde de sosyal çalışma görevlisi; psikolojik danışmanlık ve rehberlik, psikoloji, sosyoloji, çocuk gelişimi, öğretmenlik, aile ve tüketici bilimleri ile sosyal hizmet alanlarında eğitim veren kurumlardan mezun meslek mensupları olarak tanımlanmıştır.

4. Kanun'un 5. maddesinde koruyucu ve destekleyici tedbirlerin çocuğun öncelikle kendi aile ortamında korunmasını sağlamaya yönelik danışmanlık, eğitim, bakım, sağlık ve barınma konularında alınacak tedbirler olduğu ifade edilmiştir.

5. 7. maddede çocuklar hakkında koruyucu ve destekleyici tedbir kararının çocuğun anası, babası, vasisi, bakım ve gözetiminden sorumlu kimse, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu ve Cumhuriyet savcısının talebi üzerine veya resen çocuk hâkimi tarafından alınabileceği belirtilmiştir.

6. 34. maddenin (1) numaralı fıkrasında sosyal çalışma görevlilerinin görevi; görevlendirildikleri çocuk hakkında derhâl sosyal inceleme yapmak, hazırladıkları raporları kendilerini görevlendiren merciye sunmak, suça sürüklenen çocuğun ifadesinin alınması veya sorgusu sırasında yanında bulunmak, mahkemeler ve çocuk hâkimleri tarafından verilen diğer görevleri yerine getirmek olarak belirtilmiş; (3) numaralı fıkrasında da sosyal çalışma görevlilerinin görevleri sırasında yaptıkları ve hâkim tarafından takdir edilen masraflarının Cumhuriyet başsavcılığının suçüstü ödeneğinden ödeneceği ifade edilmiştir.

7. 33. maddenin (1) numaralı fıkrasında, Adalet Bakanlığınca (Bakanlık) en az lisans öğrenimi görmüş olanlar arasından yeterli sayıda sosyal çalışma görevlisinin mahkemelere görevlendirilmek üzere adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlüğüne atanacağı, atamada çocuk ve aile sorunları ile çocuk hukuku ve çocuk suçluluğunun önlenmesi alanlarında lisansüstü eğitim yapmış olanların tercih edileceği öngörülmüştür. Anılan maddenin (2) numaralı fıkrasında, kanun kapsamındaki tedbirleri uygulayan sosyal çalışma görevlileri ile adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlüğü bünyesinde görev yapmakta olup da

mahkemelere görevlendirilen sosyal çalışma görevlilerine kadro veya pozisyonlarının bulunduğu kurum tarafından almakta oldukları aylıkların (ek gösterge dâhil) brüt tutarının yüzde ellisi oranında ödeme yapılacağı hükme bağlanmıştır.

8. Maddenin (3) numaralı fıkrasının birinci cümlesinde, (1) numaralı fıkra kapsamındaki sosyal çalışma görevlilerinin bulunmaması, görevin bunlar tarafından yapılmasında fiilî veya hukukî bir engel olması ya da başka bir uzmanlık dalına ihtiyaç duyulması gibi durumlarda diğer kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanlar ile serbest meslek icra eden ve anılan fıkra öngörülen nitelikleri haiz kimselerin de sosyal çalışma görevlisi olarak görevlendirilebileceği belirtilmiş; itiraz konusu ikinci cümlesinde de bu şekilde görevlendirilenlere ayrıca ikinci fıkra kapsamında ödeme yapılmayacağı hüküm altına alınmıştır.

B. İtirazın Gerekçesi

9. Başvuru kararında özetle; adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlükleri bünyesinde görev yapan sosyal çalışma görevlilerine 5395 sayılı Kanun'un 33. maddesinin (2) numaralı fıkrası kapsamında ücret ödenmesi öngörülmekte iken (3) numaralı fıkra kapsamında görevlendirilenlere itiraz konusu kural uyarınca aynı şekilde ödeme yapılmamasının eşitsizliğe neden olduğu, çalışma karşılığı ücret ödenmemesinin angarya yasağına aykırı olduğu gibi devletin çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri için gerekli tedbirleri almasına yönelik pozitif yükümlülükleriyle de bağdaşmadığı belirtilerek kuralın Anayasa'nın 10., 18. ve 55. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

C. Anayasa'ya Aykırılık Sorunu

10. Anayasa'nın 18. maddesinin birinci fıkrasında hiç kimsenin zorla çalıştırılmayacağı belirtilmiş, angarya yasaklanmış; ikinci fıkrasında ise şekil ve şartları kanunla düzenlenmek üzere hükümlülük veya tutukluluk süreleri içindeki çalışmaların, olağanüstü hâllerde vatandaşlardan istenecek hizmetlerin, ülke ihtiyaçlarının zorunlu kıldığı alanlarda öngörülen vatandaşlık ödevi niteliğindeki beden ve fikir çalışmalarının zorla çalıştırma sayılmayacağı hüküm altına alınmıştır.

11. Zora dayalı çalışma, bir kimsenin serbest iradesi bulunmadan çalıştırılmasıdır. Öte yandan zor (cebir) kavramı, yaptırım tehdidinin varlığını şart kılar. Esasında bir buyurmanın zorakilik vasfını kazanması, yaptırım tehdidi ile desteklenmiş olması nedeniyledir. Bu durumda zorla çalıştırmanın kişinin iradesi dışında ve yaptırım tehdidi altında çalıştırılması biçiminde tanımlanması mümkündür (*Yasemin Balcı* [GK], B. No: 2014/8881, 25/7/2017, § 63).

12. Nitekim Cebri ve Mecburi Çalıştırma Hakkında 29 Numaralı Uluslararası Çalışma Örgütü Sözleşmesi'nin 2. maddesinin (1) numaralı fıkrasında zorla çalıştırma "*herhangi bir kişinin ceza tehdidi altında ve bu kişinin tam isteği olmadan mecbur edildiği tüm iş veya hizmetler*" biçiminde tanımlanmıştır. Anılan Sözleşme'ye göre de zorla çalıştırmadan söz edilebilmesi için kişinin ceza tehdidi altında ve rızası bulunmaksızın çalıştırılması gerekir.

13. Yaptırım kavramıyla sadece ceza hukukundaki dar ve teknik anlamdaki ceza değil her türlü adli, idari ve hukuki yaptırımlar kastedilmektedir. Bu bağlamda hürriyeti bağlayıcı cezalar ile adli ve idari para cezaları ve diğer idari yaptırımların yanında tazminat ve cezai şart gibi hukuki yaptırımlar da zorla çalıştırma tanımında yer alan yaptırım kavramına dâhildir. Olayın somut koşulları çerçevesinde kişinin işini kaybetme korkusunun dahi bir yaptırım tehdidi olarak yorumlanması mümkündür. Ancak hizmetin yerine getirilmesinin bunu zorunlu kılan bir hukuksal yükümlülüğün varlığına dayanması tek başına söz konusu hizmetin zorla çalıştırma veya angarya olduğu sonucuna ulaşılabilmesi bakımından yeterli değildir. Bu bağlamda hizmet yükümlüsünün rızasının varlığı büyük önem taşımaktadır. İlgilinin kendi rızasıyla kabullendiği bir hizmetin yerine getirilmesi hususunda yasal zorunluluğun bulunması bu hizmeti zorla çalıştırma veya angarya hâline getirmez. Zira bu hâlde kanunda öngörülen çalışma zorunluluğu, ilgilinin serbest iradesiyle bir sözleşme akdetmiş olmasının veya bir statüye girmiş bulunmasının doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır (*Yasemin Balcı*, § 65; *Ali Şanlı* [1. B.], B. No: 2019/18003, 31/3/2022, § 46).

14. Bu itibarla olağan görev kapsamında tanımlanan veya açıkça tanımlanmasa bile makul olarak öngörülebilir işlerde rızanın bulunduğu varsayılabilir. Bu bağlamda gerek statü hukukuna gerekse akdi hukuka tabi olarak çalışan kişilere makul olarak öngörülemeyen bir iş veya görev yüklenmedikçe rızanın bulunmadığı öne sürülemez (*Yasemin Balcı*, § 66).

15. Bunun yanı sıra alanında uzman olan kişilerin mesleklerinin icrası sırasında sosyal dayanışma anlayışının bir gereği olarak birtakım hizmetlerle yükümlü kılınması, uzmanlık alanlarıyla ilgili olmak ve aşırı külfet yüklememek kaydıyla zorla çalışma veya angarya olarak değerlendirilemez. Ancak bu şekilde çalışma zorunluluğu getirilen (uzman) kişiye ölçsüz külfet yüklenmesi durumunda Anayasa'nın 18. maddesinin sınırlarının aşıldığı sonucuna ulaşılabilir. Bu kişilere ölçsüz bir külfet yüklenip yüklenmediğinin tespitinde bunlara ücret ve benzeri menfaatlerin sağlanıp sağlanmadığı, yapılması zorunlu kılınan hizmetin bunların mesleki gelişim ve kariyerlerine bir katkısının bulunup bulunmadığı hususları gözönünde bulundurulmalıdır (*Yasemin Balcı*, § 67; *Ali Şanlı*, § 48).

16. Anayasa'nın anılan maddesinde *zorla çalıştırma* ve *angarya* kavramlarına yer verilmiştir. Maddenin gerekçesinde angarya, kişinin emeğinin karşılığını almadan zorla çalıştırılması olarak tanımlanmıştır. Angaryada da zorla çalıştırmada olduğu gibi kişinin ceza tehdidi altında ve iradesi dışında çalıştırılması söz konusudur. Ancak angaryada zorla çalıştırmadan farklı olarak çalıştırılana ücret de ödenmemekte veya bariz bir şekilde düşük ücret ödenmektedir. Buna göre zorla çalıştırma ile angarya arasındaki fark, yaptırım tehdidiyle desteklenen irade dışı çalıştırma karşılığında ücret ödenip ödenmeyeceği hususundadır. İrade dışı çalıştırmada ücret ödeniyorsa zorla çalıştırmadan ücret ödenmiyor veya ödenen ücret bariz bir şekilde düşük ise angaryadan söz edilebilir (*Yasemin Balcı*, §§ 68, 69).

17. Sosyal çalışma görevlileri, özel uzmanlık alanına giren konularda görüşlerine başvurulmak üzere mahkemeler tarafından görevlendirilen psikolojik danışmanlık ve rehberlik, psikoloji, sosyoloji, çocuk gelişimi, öğretmenlik, aile ve tüketici bilimleri ile sosyal hizmet alanlarında eğitim veren kurumlardan mezun meslek mensuplarıdır.

18. Anılan görevliler 5395 sayılı Kanun'un 33. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca Bakanlık tarafından mahkemelere görevlendirilmek üzere adli destek ve mağdur

hizmetleri müdürlüğüne atanmaktadır. Söz konusu maddenin (2) numaralı fıkrasında sosyal çalışma görevlileri ile adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlüğü bünyesinde görev yapmakta olup da mahkemelere görevlendirilen sosyal çalışma görevlilerine almakta oldukları aylıklarının (ek gösterge dâhil) brüt tutarının yüzde ellisi oranında ödeme yapılması öngörülmüştür.

19. Maddenin (3) numaralı fıkrasında ise (1) numaralı fıkra kapsamındaki sosyal çalışma görevlilerinin bulunmaması, görevin bunlar tarafından yapılmasında fiili veya hukuki bir engel bulunması ya da başka bir uzmanlık dalına ihtiyaç duyulması gibi durumlarda diğer kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanlar ile serbest meslek icra eden (1) numaralı fıkrada öngörülen nitelikleri haiz kimselerin de sosyal çalışma görevlisi olarak görevlendirilmesine imkân tanınmıştır. Ancak bu şekilde görevlendirilenlere itiraz konusu kural uyarınca (2) numaralı fıkra kapsamında ödeme yapılamayacaktır.

20. Kuralın gerekçesinde 5395 sayılı Kanun'un 33. maddesinin (3) numaralı fıkrası uyarınca görevlendirilen sosyal çalışma görevlilerinin bilirkişilik sıfatına sahip olduğu ve kendilerine bilirkişilik esasları çerçevesinde ödeme yapıldığı, bu nedenle ayrıca ödeme yapılmayacağı hususunun netleştirildiği belirtilmiştir.

21. 3/11/2016 tarihli ve 6754 sayılı Bilirkişilik Kanunu'nda bilirkişi; çözümlü uzmanlığı, özel veya teknik bilgiyi gerektiren hâllerde oy ve görüşünü sözlü veya yazılı olarak vermesi için başvuru alan gerçek veya özel hukuk tüzel kişisi olarak tanımlanmıştır. Sosyal çalışma görevlilerinin özel uzmanlık alanına giren konularda görüşlerine başvurulmak üzere mahkemelerde görevlendirildikleri dikkate alındığında nitelikleri itibarıyla bilirkişilik görevini icra ettikleri anlaşılmaktadır. Kuralın da bilirkişilik esasına göre mahkemelerde görev yapacak sosyal çalışma görevlilerine ödenecek ücretler bakımından ortaya çıkacak belirsizliği gidermek amacıyla ihdas edildiği anlaşılmakta olup bu kişilerin herhangi bir ücret ödenmeden çalıştırılması söz konusu değildir.

22. Bu itibarla bilirkişilik esaslarına göre görevlendirilen ve bu esaslar çerçevesinde ücret ödenecek olan sosyal çalışma görevlilerinin gerçekleştirdikleri çalışmaların zorla çalıştırma veya angarya olarak değerlendirilmesi mümkün değildir.

23. Anayasa'nın 55. maddesinin birinci ve ikinci fıkralarında ücretin emeğin karşılığı olduğu, devletin çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alacağı ifade edilmiştir.

24. Anılan sosyal çalışma görevlilerine bilirkişilik esasları çerçevesinde ücret ödeneceği gözetildiğinde kuralın devletin çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri için gerekli tedbirleri alma yükümlülüğüyle bağdaşmayan bir yönü olduğu da söylenemez.

25. Anayasa'nın 10. maddesinde "Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir./Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet, bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür. Bu maksatla alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı olarak yorumlanamaz./Çocuklar, yaşlılar, özürlüler, harp ve vazife şehitlerinin dul ve yetimleri ile malul ve gaziler için alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı sayılmaz./Hiçbir kişiye, aileye,

zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz./Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar.” denilmek suretiyle kanun önünde eşitlik ilkesine yer verilmiştir.

26. Anayasa'nın anılan maddesinde belirtilen *kanun önünde eşitlik ilkesi* hukuksal durumları aynı olanlar için söz konusudur. Bu ilke ile eylemli değil hukuksal eşitlik öngörülmüştür. Eşitlik ilkesinin amacı aynı durumda bulunan kişilerin kanunlar karşısında aynı işleme bağlı tutulmalarını sağlamak, ayırım yapılmasını ve ayrıcalık tanınmasını önlemektir. Bu ilkeyle, aynı durumda bulunan kimi kişi ve topluluklara ayrı kurallar uygulanarak kanun karşısında eşitliğin ihlali yasaklanmıştır. Kanun önünde eşitlik, herkesin her yönden aynı kurallara bağlı tutulacağı anlamına gelmez. Durumlarındaki özellikler, kimi kişiler ya da topluluklar için değişik kuralları ve uygulamaları gerektirebilir. Aynı hukuksal durumlar aynı, ayrı hukuksal durumlar farklı kurallara bağlı tutulursa Anayasa'da öngörülen eşitlik ilkesi zedelenmez (AYM, E.2023/9, K.2024/183, 5/11/2024, § 28).

27. Eşitlik ilkesi yönünden yapılacak anayasallık denetiminde öncelikle Anayasa'nın söz konusu maddesi çerçevesinde aynı ya da benzer durumda bulunan kişilere farklı muamele yapılıp yapılmadığı tespit edilmeli, bu bağlamda aynı ya da benzer durumdaki kişiler arasında farklılık gözetilip gözetilmediği belirlenmelidir. Yapılacak bu belirlemenin ardından ise farklı muamelenin nesnel ve makul bir temele dayanıp dayanmadığı ve ölçülü olup olmadığı hususları irdelenmelidir. Ölçülülük ilkesi, amaç ve araç arasında hakkaniyete uygun bir dengenin bulunması gereğini ifade eder. Diğer bir ifadeyle bu ilke, farklı muamelenin öngörülen objektif amaç ile orantılı olmasını gerektirmektedir (AYM, E.2016/205, K.2019/63, 24/7/2019, § 65; E.2021/1, K.2021/32, 29/4/2021, §32)

28. Bakanlıkça en az lisans öğrenimi görmüş olanlar arasından mahkemelere görevlendirilmek üzere adli destek ve mağdur hizmetleri müdürlüğüne atanan sosyal çalışma görevlileri ile diğer kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanlar veya serbest meslek icra eden kimselerden sosyal çalışma görevlisi olarak görevlendirilenlerin durumları kadro, atanma usulü, kurumsal bağlılık, görevin sürekli ve geçici olması, kendilerine ödenecek ücret gibi hususlar bakımından farklılık göstermektedir. Dolayısıyla anılan görevlilerin Anayasa'nın 10. maddesi çerçevesinde karşılaştırma yapılmaya müsait olacak şekilde aynı ya da benzer durumda bulunmadıkları anlaşılmaktadır. Bu itibarla kuralın eşitlik ilkesiyle bağdaşmayan bir yönü bulunmamaktadır.

29. Açıklanan nedenlerle kural Anayasa'nın 10., 18. ve 55. maddelerine aykırı değildir. İtirazın reddi gerekir.

IV. HÜKÜM

3/7/2005 tarihli ve 5395 sayılı Çocuk Koruma Kanunu'nun 33. maddesinin (3) numaralı fıkrasına 7/11/2024 tarihli ve 7531 sayılı Kanun'un 19. maddesiyle eklenen ikinci cümlenin Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın REDDİNE 26/3/2026 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Kadir ÖZKAYA

Başkanvekili
Basri BAĞCI

Başkanvekili
İrfan FİDAN

Üye
Engin YILDIRIM

Üye
Rıdvan GÜLEÇ

Üye
Recai AKYEL

Üye
Yusuf Şevki HAKYEMEZ

Üye
Yıldız SEFERİNOĞLU

Üye
Selahaddin MENTEŞ

Üye
Kenan YAŞAR

Üye
Muhterem İNCE

Üye
Yılmaz AKÇİL

Üye
Ömer ÇINAR

Üye
Metin KIRATLI